

กองทุนพัฒนาสื่อ
ปลอดภัยและสร้างสรรค์
THAI MEDIA FUND

เรื่องราวของดาวเหนือ

สำหรับพี่น้องของเด็กพิเศษ กลุ่มบกพร่องทางสติปัญญา

เรื่อง : ธิญญาเรศ อรรถกิจมงคล, วิษณุภาส แก้วมณี
ภาพ : นันทกานต์ พัวทวีพงศ์, ไอริน อัสริยะเนตร

“พี่ห้องฟ้า ถึงเวลาไปโรงเรียนแล้ววว”

เสียงสดใสของ ‘ดาวเหนือ’

เด็กชายวัย 9 ขวบร้องเรียกพี่สาว

ให้ตื่นจากความฝัน

An illustration of a person with dark, curly hair peeking out from behind a brown door. The person's face is shown in profile, looking towards the right. The background is a solid light brown color. The text is centered in the upper half of the image.

เด็กหญิงตัวน้อยค่อย ๆ ลืมตา
มองน้องชายก่อนจะพูดว่า
“โรงเรียน โรงเรียน...”

นาฬิกาบอกเวลา 07:20 น.

ดาวเหนือพร้อมไปโรงเรียน แต่ท้องฟ้ายังกินข้าวอยู่

เขานั่งรอพี่สาวด้วยความเบื่อหน่าย

ตึก ตึก ตึก

เสียงนาฬิกาเดินผ่านไปอย่างรวดเร็ว

ในความคิดของดาวเหนือ

“พี่ห้องฟ้าเป็นแบบนี้ทุกเช้าเลยครับพ่อ
ทำอะไรก็ช้า ผมอยากไปโรงเรียนเร็ว ๆ
จะได้เล่นกับเพื่อน” ดาวเหนือบ่นให้พ่อฟัง
เด็กชายรู้สึกรำคาญใจ เขาเดินไปเดินมา
จนพ่อต้องเข้ามาปลอบ

“พ่อรู้ว่า ลูกกำลังไม่พอใจ แต่ดูสิ
พี่ท้องฟ้าเหลือข้าวในจานไม่กี่คำเอง”
ดาวเหนือหันไปมองพี่สาวด้วยสีหน้าไม่พอใจ
ก่อนจะกลับมามองหน้าพ่อ

“เรามานับ 1 – 10 พร้อมกันนะ

ลูกจะได้ใจเย็นลงด้วย”

พ่อกล่าวพร้อมกับลูบหลังดาวเหนือเบา ๆ

1 2 3 4 5 ...

“ดีมากลูก เริ่มควบคุมอารมณ์

ตัวเองได้แล้วใช่ไหม”

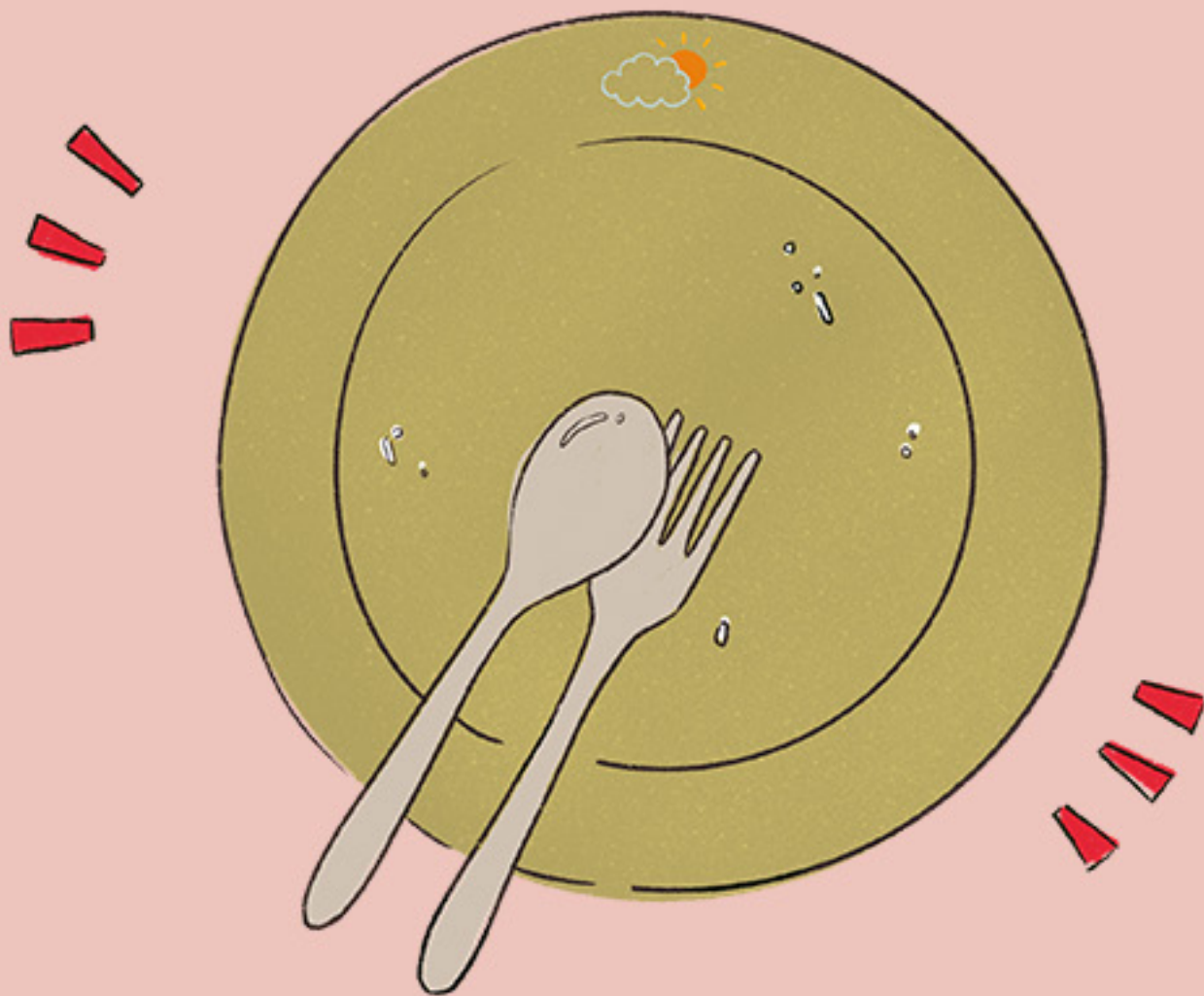
พ่อดามลูกชาย

ดาวเหนือพยักหน้าและหันไปมองพี่สาว

6 7 8 9 10

“เห็นไหม ท้องฟ้ากินข้าวเสร็จแล้ว”

พ่อพูดเสริม

เมื่อเห็นดั่งนั้นดาวเหนือก็อารมณ์ดีขึ้น

เด็กชายรู้สึกโล่งใจ เขาเข้าใจแล้วว่า

ไม่จำเป็นต้องโมโห พี่ท้องฟ้าก็กินข้าวเสร็จเหมือนกัน

หลายครั้งที่เขาเผลอโมโหพี่สาวเมื่อไม่ได้ตั้งใจ

ตั้งแต่นี้ไปเขาจะพยายามใจเย็น

กับพี่ท้องฟ้าให้มากขึ้น

ถึงโรงเรียนแล้ว

เด็กชายนึกขึ้นได้ว่ามีเรื่องที่ต้องชวนพี่สาว

“พี่ครับ มีร้านไอศกรีมเปิดใหม่หลังโรงเรียน

เย็นนี้ไปกินกันไหม” ดาวเหนือถามพี่สาว

“ไปสิ ไปสิ” ท้องฟ้าตอบด้วยความดีใจ

“งั้นวันนี้หลังเลิกเรียนไปเจอกันที่ร้านเลยนะ”

เด็กหญิงพยักหน้ารับคำ ก่อนโบกมือลาน้องชาย

ที่วิ่งขึ้นอาคารเรียน

ถึงเวลานัดแล้ว

5 นาทีผ่านไป

10 นาทีผ่านไป

20 นาทีผ่านไป... ห้องฟ้าก็ยังไม่มา

“พี่ลืมนะ ะ” ดาวเหนือคิดในใจขณะแกว่งขาอยู่บนม้านั่ง

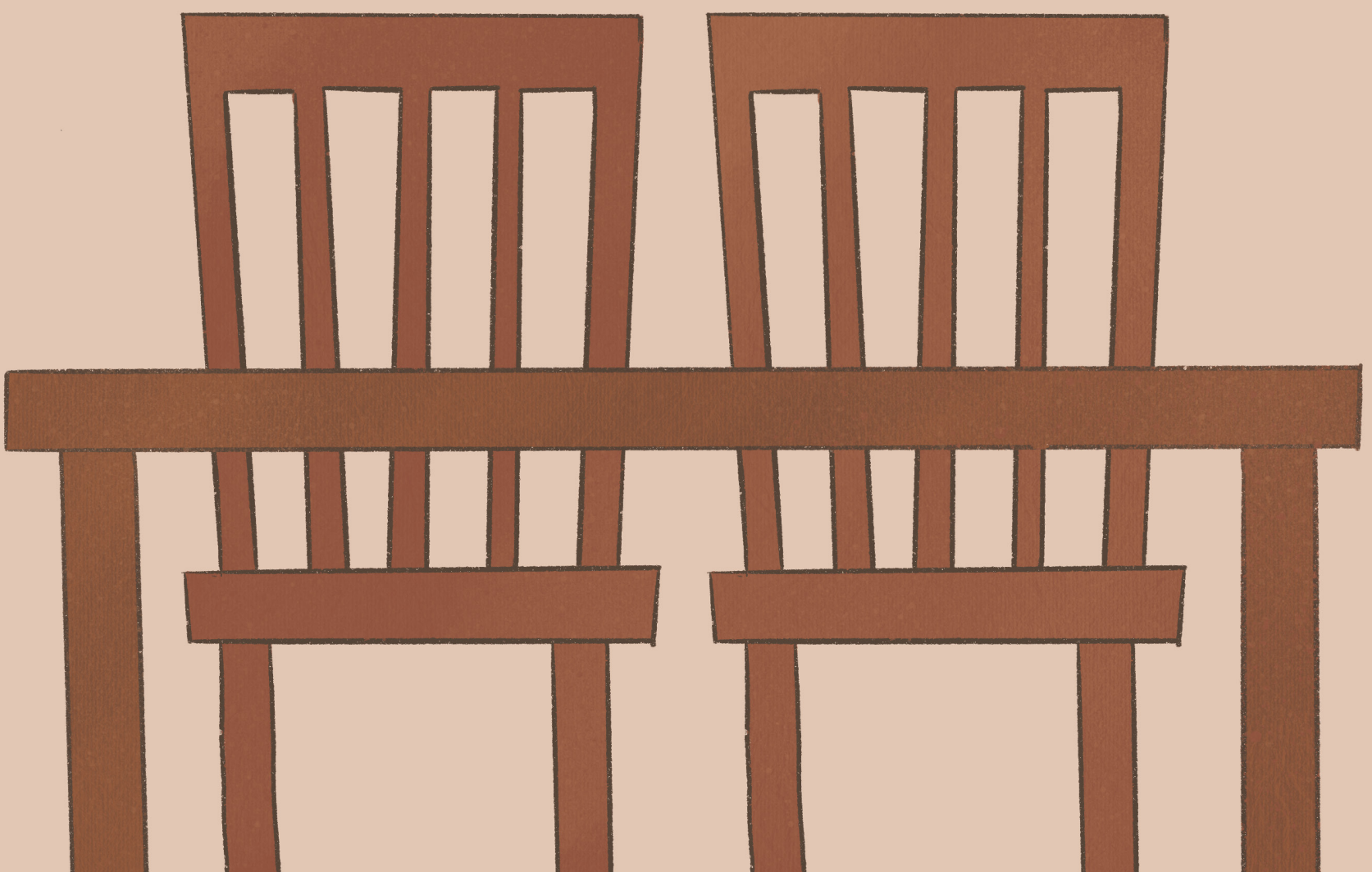
สุดท้ายดาวเหนือก็ออกตามหาและพบว่า
ห้องฟ้านั่งร้องไห้อยู่ข้าง ๆ คุณครู
ประจำชั้นในห้องเรียน พร้อมกับพึมพำว่า
“ไม่เจอน้อง น้องกลับบ้านไปแล้ว”

ดาวเหนือวิ่งเข้าไปหาพี่สาวพร้อมถอนหายใจ

“เฮ้อ! อยู่นี่เอง เรานัดกันที่ร้านไอศกรีมเงี
ลิมอีกแล้วใช่ไหม ผมรอพี่จนร้านปิดแล้วนะ”

ดาวเหนือกล่าว

ท้องฟ้าพยับหนา พร้อมกับตอบบดาวเหนือ

“พี่ไปแล้ว หาไม่เจอ”

นั่นทำให้เด็กชายแสดงท่าทาง

เบื่อหน่ายมากขึ้นไปอีก

เขาไม่เข้าใจเลย

ว่าทำไมพี่สาวถึงเป็นแบบนี้

ครูเห็นท่าทางของดาวเหนือ

จึงชวนเด็กชายคุยด้วย

“ครูเจอท้องฟ้าที่หน้าโรงเรียน

ดาวเหนือไม่เจอพี่สาวหรอกคะ”

เด็กชายส่ายหน้า

“ไม่เจอครับ เรานัดกันที่ร้านไอศกรีม

หลังโรงเรียน ผมรอตั้งนาน”

“พี่...” ท้องฟ้าพยายามนึกหาเหตุผล

แต่นึกยังไงก็นึกไม่ออก

“ท้องฟ้าน่าจะจำได้นะว่านัดกัน

แต่ไปผิดสถานที่” ครูอธิบาย

“ผมบอกพี่แล้วนะว่าหลังโรงเรียน”

เด็กชายขมวดคิ้วแสดงสีหน้าไม่พอใจ

ครูเห็นสถานการณ์เริ่มไม่ดีจึงชวนดาวเหนือคุย

“ดาวเหนือเคยลืมอะไรซ้ำ ๆ ไหม
ลืมในสิ่งที่คนอื่นเตือนบ่อย ๆ”

ดาวเหนือเจียบไปพักหนึ่งก่อนจะตอบว่า
“ผมชอบลืมถอดถุงเท้าลงในตะกร้าซักผ้าครับ
แม่เตือนทุกเย็นเลย แต่ผมก็ยังลืม”

“ห้องฟ้าเองก็เหมือนกัน ถึงจะย่ำแล้วยังลื่นได้
งั้นเราลองหาวิธีอื่นนอกจากนี้ดูไหม”

ครูชวนเด็กชายคิด

“เขียนบอกพี่ ดีไหมครับ” ดาวเหนือเสนอ

“ก็ดีนะ แต่ถ้าพี่ไม่รู้สถานที่ล่ะ” ครูเสริม

“งั้นวาดภาพด้วยอาจจะช่วยได้ครับ”

“ดีเลย เขียนแล้วมีภาพวาดด้วยก็จะชัดเจนขึ้น
น่าจะช่วยห้องฟ้าได้นะ” ครูกล่าวพร้อมกับรอยยิ้ม
ได้ยืนดั่งนั้นดาวเหนือจึงนำสมุดภาพวาด
ออกมาจากกระเป๋าแล้ววาดแผนผังคร่าว ๆ
ของโรงเรียน จากนั้นจึงยื่นให้กับพี่สาว

“พี่ห้องฟ้าคุณะ เราอยู่ตรงนี้

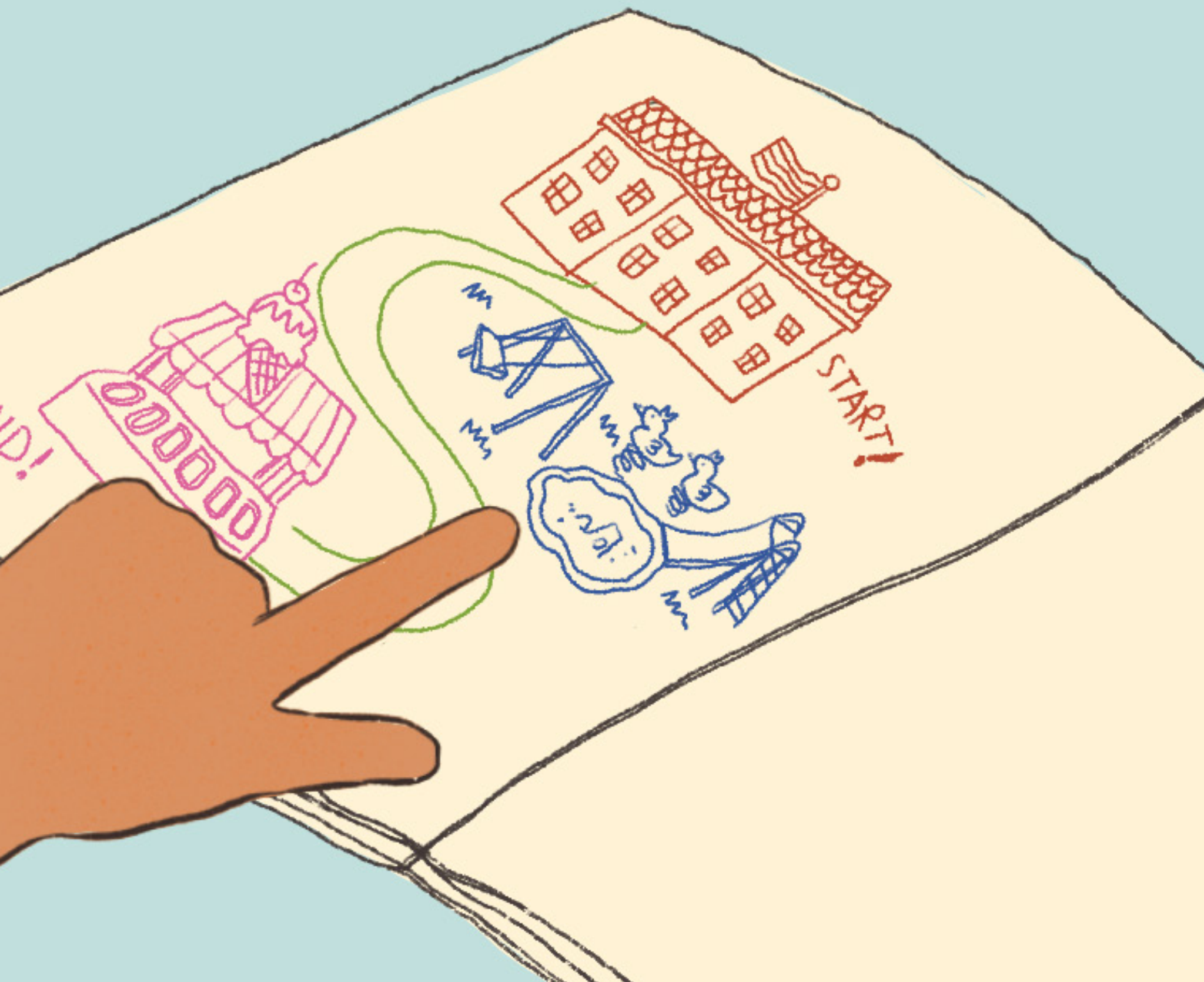
ส่วนนี่คือหลังโรงเรียน จะมีชิงช้าสีแดงกับสนามเด็กเล่น”

ดาวเหนือชี้นิ้วตามจุดต่าง ๆ ในภาพวาด

เด็กหญิงฟังน้องชายพร้อมกับพยักหน้ารับ

จากนั้นเด็กชายก็ย้ำอีกครั้ง

“พรุ่งนี้หลังเลิกเรียน เราจะไปเจอกันที่นี่นะ”

ตอนเย็นเมื่อทั้งสองกลับถึงบ้าน
ดาวเหนือเปิดกระเป๋าแล้วหยิบการบ้านขึ้นมาทำ
วันนี้การบ้านวิชาศิลปะให้วาดรูปสัตว์ที่ชอบ
ส่วนห้องฟ้าก็ทำการบ้านของตัวเอง
โดยมีพ่อประกบอยู่ข้าง ๆ

เวลาผ่านไป

ดาวเหนือทำการบ้านเสร็จแล้วส่วนหนึ่ง
จึงลุกไปอาบน้ำ พ่อไปช่วยแม่ทำอาหารเย็น
ส่วนห้องฟ้านั่งเล่นในห้องรอดาวเหนือ

“อะไรเนี่ย!”

เสียงดาวเหนือดังลั่นด้วยความโกรธ

หลังจากกลับมาเห็นภาพภูกระบายสีโดยฝีมือพี่สาว

พ่อกับแม่ได้ยินเสียงดาวเหนือโวยวาย จึงเดินมาดู

ดาวเหนือฟ้องพ่อกับแม่ว่า

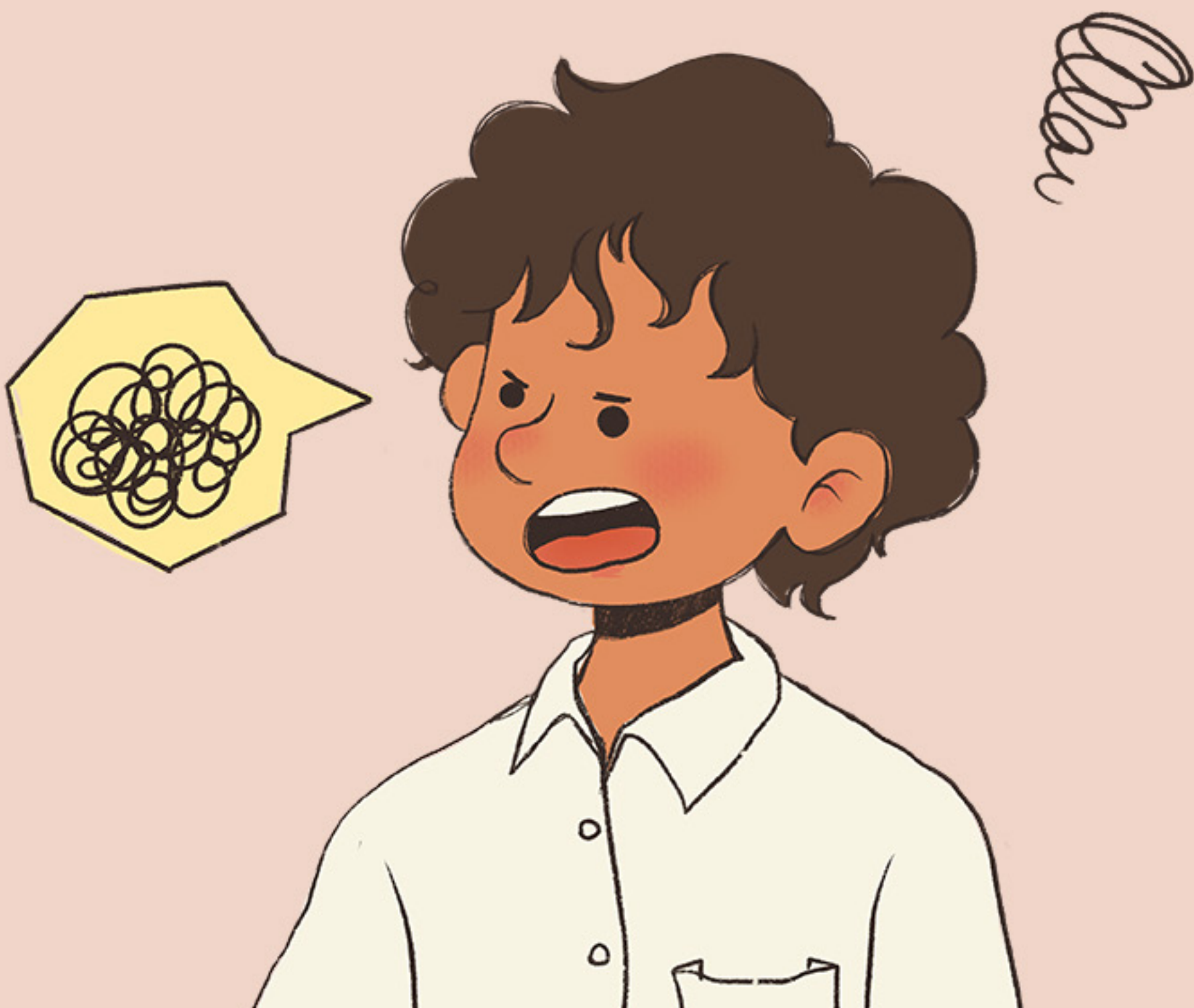
“พี่ท้องฟ้าระบายสีในใบงานเลอะเทอะ

ผมตั้งใจทำตั้งนาน พี่ท้องฟ้ามาทำให้งานไม่สวยเลย”

“ทำไมพี่ท้องฟ้าทำแบบนี้” ดาวเหนือถามเสียงดัง

ห้องฟ้ายังรู้สึกไม่เข้าใจว่าตนเองทำอะไรผิด
ที่เข้าไปเพราะเห็นว่าดาวเหนือยังไม่ได้ลงสีในภาพวาด
จึงอยากช่วยน้อง เด็กหญิงได้แต่อ้อ ๆ อึ้ง ๆ
นึกคำพูดไม่ออกว่าจะอธิบายอย่างไรดี
แต่รับรู้ได้ว่าน้องชายกำลังไม่พอใจ
และเธอก็เสียใจ

แม่จึงจูงมือท้องฟ้าไปที่ห้องนอนของตัวเอง
ส่วนพ่อก็เดินมานั่งข้าง ๆ ดาวเหนือ

“ใจเย็น ๆ ก่อนนะลูก”

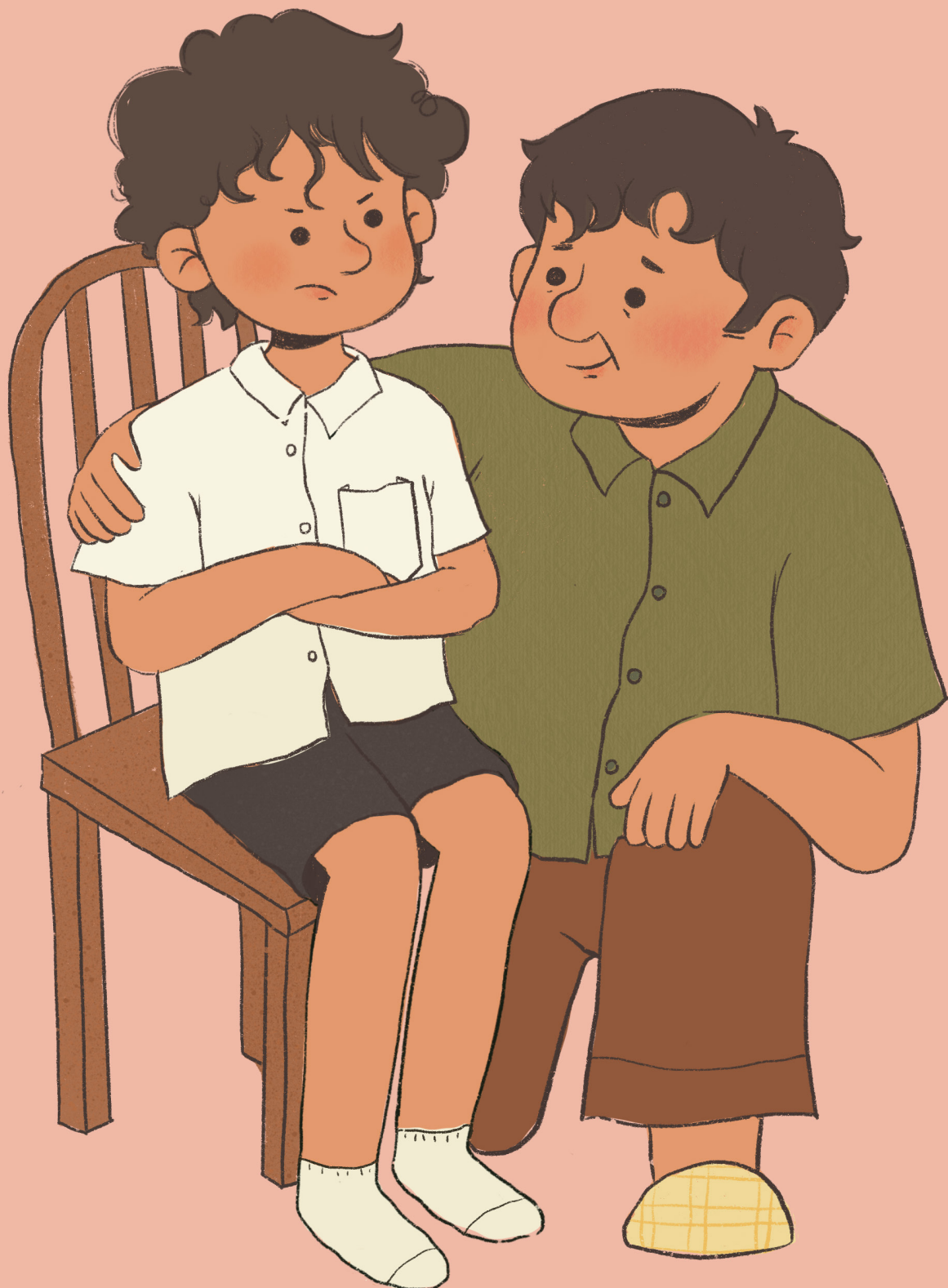
พ่อพยายามปลอบลูกชายพร้อมกับตบไหล่เบา ๆ

“ดาวเหนือรู้สึกไม่พอใจที่พี่ท้องฟ้ามาระบายสี

ในงานของลูกใช้ไหม”

“ผมไม่เข้าใจพี่เลย พี่ไม่รู้หรอ

ว่านั่นเป็นการบ้านของผม” เด็กชายฟ้องพ่อ

“พ่อเข้าใจดาวเหนือนะ
มันไม่ผิดเลยที่ดาวเหนือจะรู้สึกไม่พอใจ”
ดาวเหนือฟังพ่อพร้อมกับพยักหน้ารับ
“ดาวเหนือคิดว่าทำไมพี่ท้องฟ้าถึงระบายสี
ในการบ้านของลูกล่ะ” พ่อถาม
“พี่ท้องฟ้าชอบระบายสีครับ
และก็คงชอบรูปที่ผมวาด
เพราะพี่เคยบอกว่าผมวาดรูปสวย”
เด็กชายกล่าว

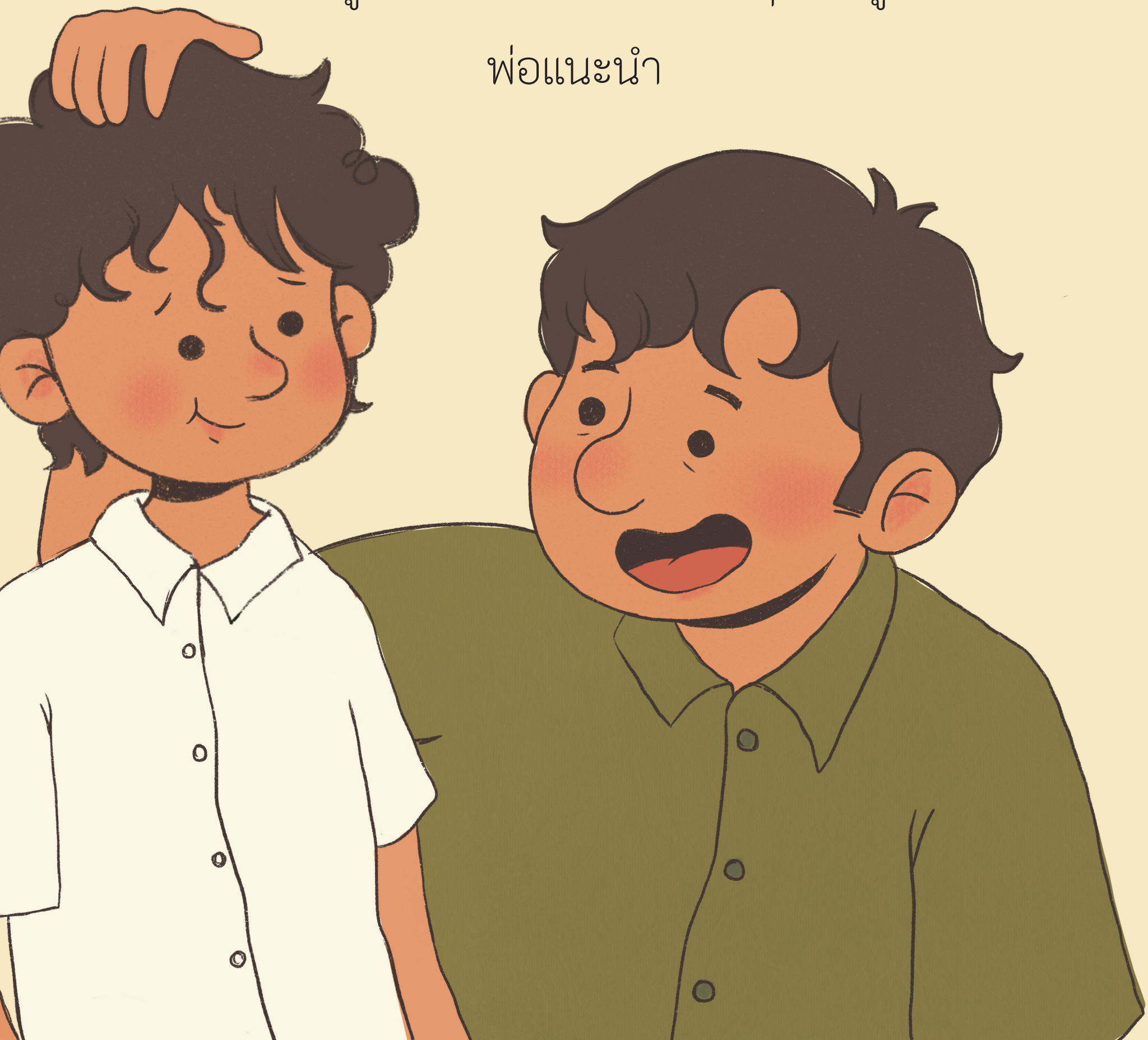

“พี่คงอยากช่วยให้การบ้านของผมเสร็จ”

ดาวเหนือกล่าว

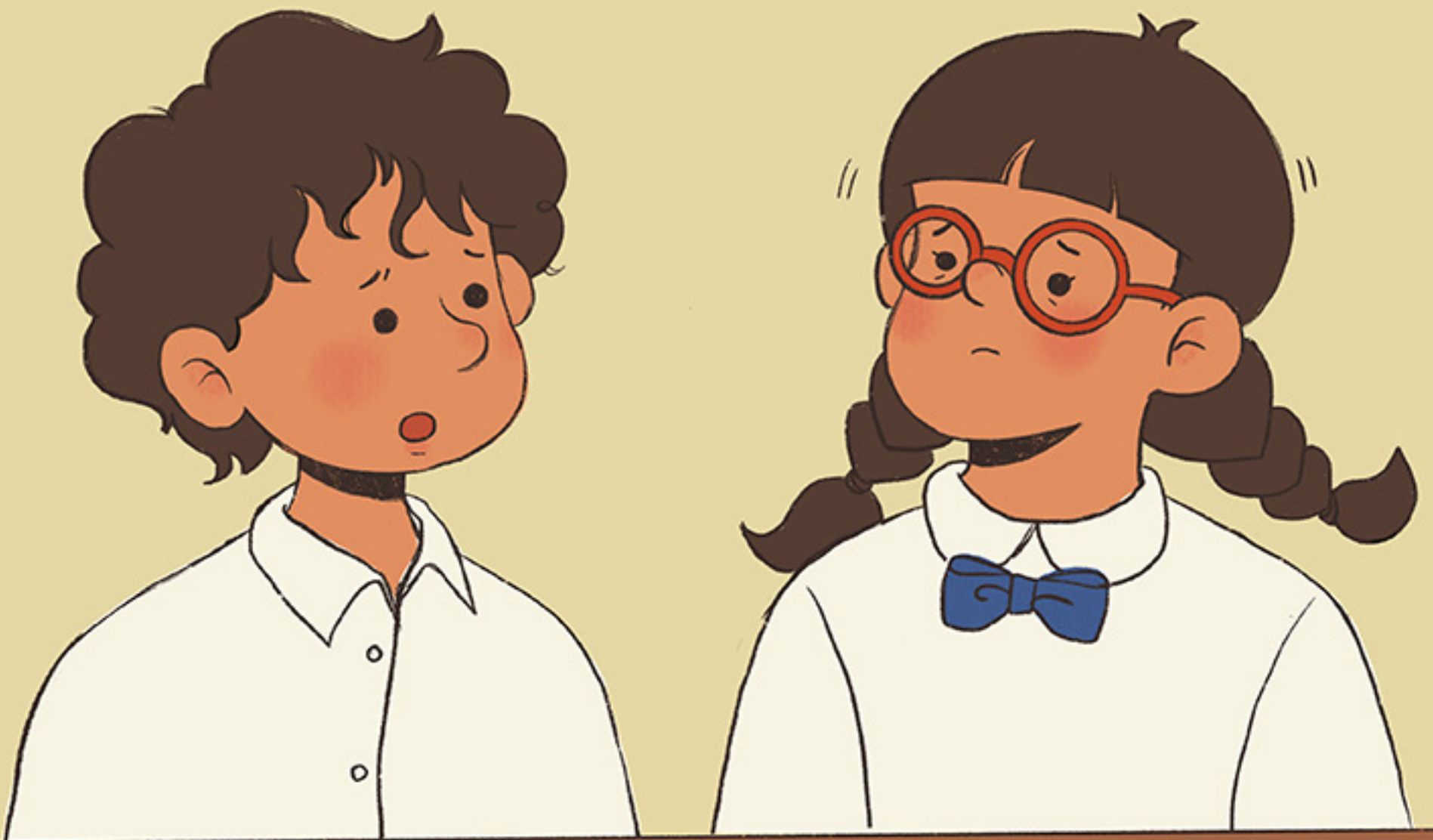
“พ่อก็คิดแบบนั้นนะ แค่วิธีการของห้องฟ้า
อาจไม่ถูกต้อง เราลองบอกพี่ดี ๆ ใหม่มลูก”

พ่อแนะนำ

เมื่อถึงเวลาอาหารเย็น ทุกคนนั่งประจำที่ของตัวเอง
ดาวเหนือหันไปมองพี่สาวพร้อมกับพูดว่า

“ผมขอโทษที่เสียงดังใส่พี่นะ
ผมทำเพราะไม่ชอบที่พี่ระบายสีในการบ้านของผม”
ท้องฟ้าพยักหน้ารับด้วยสีหน้ารู้สึกลบ

“ขอโทษ”

ดาวเหนือรับรู้ได้ว่าพี่อยากอธิบาย

ความรู้สึกมากกว่านี้ แต่น่าจะนึกคำพูดไม่ออก

“ไม่เป็นไรครับ ผมดีขึ้นแล้ว” เด็กชายยิ้มตอบ

“เออล่ะมากินข้าวกันเถอะ วันนี้แม่ทำของอร่อยไว้เต็มเลย”

แม่พูดชวนทุกคนด้วยเสียงร่าเริง ทำให้ท้องฟ้า

และดาวเหนือกลับมามีแววตาสดใส ยิ้มกว้างอีกครั้ง

วันหยุดสุดสัปดาห์

แม่พาดาวเหนือและท้องฟ้าไปว่ายน้ำ

ระหว่างที่ว่ายน้ำอยู่ เพื่อน ๆ ก็เข้ามาล้อเลียน

ท่าทางว่ายน้ำไม่แข็งของท้องฟ้าต่อหน้าดาวเหนือ

แม้ว่าดาวเหนือจะพยายามอธิบายว่า กล้ามเนื้อของท้องฟ้า

ไม่แข็งแรง แต่เพื่อน ๆ ก็ยังล้อต่อไป

แม่เห็นท่าทางไม่สบายใจ
ของดาวเหนือจึงเข้ามาคุยด้วย
“เพื่อน ๆ ล้อเลียนท่าทางของพี่ท้องฟ้าครับ
ผมไม่ชอบเลย” ดาวเหนือเล่าให้แม่ฟัง
“ถ้าพี่ท้องฟ้าพูดคล่องกว่านี้
แก้ปัญหาก็ง่ายกว่านี้ ว่ายนํ้าเก่งกว่านี้
ผมก็คงไม่ต้องรู้สึกอายที่ถูกเพื่อนแกล้ง”
“แม่เข้าใจดาวเหนือนะลูก
ไม่ผิดเลยที่ดาวเหนือจะรู้สึกอาย
แต่เรามาลองทำความเข้าใจพี่ท้องฟ้ากันไหม”
ดาวเหนือฟังแม่พูดจบก็พยักหน้า

ในใจลึก ๆ เด็กชาย รัก พี่สาว
เพียงแต่ยังรู้สึก สับสน กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“ตอนเด็ก ๆ ท้องฟ้าเป็นเด็กน่ารักนะ
เกิดมาหน้าตาคล้ายกับดาวเหนือเลย
แต่ประมาณสามขวบ พ่อแม่ก็สังเกตว่า
ท้องฟ้ามีพัฒนาการ นั่ง คลาน หัดเดิน
และพูดช้ากว่าเด็กวัยเดียวกัน” แม่กล่าว

“พ่อกับแม่พาท้องฟ้า
ไปตรวจกับคุณหมอ

ถึงรู้ว่า ท้องฟ้ามี ความบกพร่องทางสติปัญญา”
เด็กชายฟังแล้วรู้สึกสงสัย “แล้วมีอาการอย่างไรครับ”

“ความบกพร่องนี้เป็นมาตั้งแต่เกิด
คนที่เป็นมักจะมีกล้ามเนื้อไม่ค่อยแข็งแรง
จำเรื่องต่าง ๆ ไม่ค่อยได้ คิดเรื่องยาก ๆ
ซับซ้อนก็ไม่ได้”

ดาวเหนือฟังแม่และพยายามทำความเข้าใจ
เมื่อฟังแม่พูดจบ เด็กชายก็ใจเย็นลง
จากนั้นก็เกิดความกังวลขึ้นมา

“แล้ววันหนึ่ง...ผมจะเป็นเหมือนพี่ไหมครับ”

แม่ยิ้มก่อนจะตอบกลับไปว่า

“ตอนที่ดาวเหนือเกิดคุณหมอตระจแล้ว

ดาวเหนือไม่เป็นหรอก ไม่ใช่โรคติดต่อ

ดาวเหนือยังเล่นกับท้องฟ้าได้

กินขนมด้วยกันได้

เดินจับมือกันได้นะ”

“สุดท้ายแล้ว ขอให้ลูกรู้ไว้เสมอ
ลูกไม่ได้พิเศษเรื่องนี้อยู่คนเดียว

พ่อกับแม่จะอยู่ข้าง ๆ ลูก
พร้อมเข้าใจทั้งท้องฟ้า
และดาวเหนือเสมอ นะ”

แม่กล่าวกับเด็กชาย
เด็กชายยิ้มรับคำพูดของแม่
ด้วยความเข้าใจ

“ว่ายนํ้ากันดาวเหนือ”
เสียงสดใสของท้องฟ้าชวนน้องชาย

ดาวเหนือเข้าใจแล้วว่า
พี่สาวไม่ได้ตั้งใจจะเป็นแบบนี้
ตั้งแต่วันพรุ่งนี้ไปเขาจะพยายามเข้าใจ
พี่ท้องฟ้าให้มากขึ้น

